

NOVI SVETSKI FILMSKI HIT

*Divlje i prelepo...
Neobičan i izrazito snažan roman.*

– San Francisco Chronicle Book Review

SVETSKI BESTSELER #1

DIVNEKOSTI

ALIS SEBOLD

Priča o životu i svemu što dolazi posle njega...

**BIBLIOTEKA
AVANTURA REČI**

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Alice Sebold
“The Lovely Bones”

Copyright © 2002 by Alice Sebold
Copyright © 2010 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-108-5

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača.

Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2010.

Alis Sebold

DIVNE KOSTI

Prevod
Tijana Parezanović

**Čarobna
knjiga**

Zauvek, Glen

U snežnoj kugli na očevom stolu bio je pingvin sa šalom na crveno-bele pruge. Kad sam bila mala, otac bi me uzeo u krilo i dohvatio snežnu kuglu. Okrenuo bi je naopako tako da se sav sneg skupi na vrhu, a onda bi je hitro preokrenuo. Nas dvoje smo gledali kako sneg nežno pada oko pingvina. Razmišljala sam kako je pingvin unutra sam i brinula sam se za njega. Kada sam to rekla ocu, on mi je kazao: „Ne brini, Suzi, njegov život je lep. Zarobljen je u savršenom svetu.“

JEDAN

Prezivala sam se Salmon¹, kao riba; ime mi je bilo Suzi. Imala sam četrnaest godina kada sam ubijena, šestog decembra 1973. Na slikama nestalih devojkica koje su objavljivane u novinama sedamdesetih godina, sve su one izgledale poput mene: belkinje sa svetlosmeđom kosom. To je bilo pre nego što su slike nestale dece svih rasa i polova počele da se pojavljuju na tetrapacima mleka ili u poštanskim sandučićima. To je bilo u vreme kada su ljudi još verovali da se takve stvari ne dešavaju.

U godišnjaku iz osnovne škole imala sam citat nekog španskog pesnika kog mi je otkrila sestra, Huana Ramona Himenesa. Išao je ovako: „Ako ti daju papir sa linijama, nemoj pisati na njima.“ Izabrala sam ga zbog toga što je izražavao moj prezir prema izveštačenom okruženju a la učionica, kao i zbog toga što sam mislila da ću tako predstaviti sebe kao ljubitelja književnosti, pošto nisam napisala glupi citat neke rok grupe. Bila sam član šahovskog kluba i kluba hemičara i sve što sam pokušala da napravim na časovima domaćinstva kod gospođe Delminiko uvek bi mi izgorelo. Omiljeni nastavnik bio mi je gospodin Bot, koji je predavao biologiju i voleo da se poigra sa žabama i rakovima koje smo morali da seciramo tako što ih je terao da skakuću u zagrejanim posudama.

Usput da kažem, nije me ubio gospodin Bot. Nemojte misliti da je svaka osoba koju upoznate u ovoj knjizi osumnjičena. U tome i jeste problem. Nikad se ne zna. Gospodin Bot je došao na memorijalnu službu (kao što je učinila, ako smem da dodam, i gotovo cela škola – nikada ranije nisam bila toliko popularna) i prilično je plakao. Imao

---

1 Engl. *salmon* – losos. (Prim. prev.)

je bolesno dete. Svi smo to znali, pa smo se, kada bi se on smejao sopstvenim šalama, izandalim još mnogo pre nego što je nama počeo da predaje, smejali svi sa njim, ponekad i na silu, samo da bismo ga usrećili. Njegova ćerka je umrla godinu i po dana posle mene. Imala je leukemiju, ali nikada je nisam videla u svom raju.

Moj ubica bio je čovek iz našeg komšiluka. Mojoj majci se sviđalo cveće kojim je bio okružen njegov travnjak, a otac je jednom prilikom pričao s njim o đubrivu. Moj ubica je verovao u staromodna đubriva poput ljuske od jaja i mlevene kafe, koju je, kako je rekao, koristila i njegova majka. Otac je došao kući s osmehom i pun šala o tome kako ta njegova bašta jeste lepa, ali će smrdeti kao sam đavo čim naiđe talas vrućine.

Ali, šestog decembra je padao sneg i ja sam krenula iz škole prečicom kroz polje kukuruza. Napolju je bio mrak jer su dani zimi bili kraći i sećam se kako sam se s mukom probijala kroz polomljene stabljike kukuruza. Sneg je padao lagano, nalik na razmahane dečje rukice, a ja sam disala na nos sve dok nije počeo da curi toliko da sam morala da otvorim usta. Na samo dva metra od mesta na kom je stajao gospodin Harvi isplazila sam jezik da okusim pahuljicu.

„Nemoj da se uplašiš od mene“, rekao je gospodin Harvi.

Naravno da sam se na tom polju kukuruza i u mrklom mraku uplašila. Nakon što sam umrla setila sam se kako se u vazduhu osećao blagi miris kolonjske vode, ali ja na njega nisam obraćala pažnju ili sam mislila da dopire iz neke od obližnjih kuća.

„Gospodine Harvi“, rekla sam.

„Ti si ona starija Salmonova ćerka, je l' tako?“

„Da.“

„Kako su tvoji?“

Iako sam bila najstarije dete i s lakoćom mogla odlično da uradim test iz prirodnih nauka, nikada se nisam osećala prijatno u društvu odraslih.

„Dobro“, rekla sam. Bilo mi je hladno, ali ostala sam ukopana u mestu zbog prirodnog autoriteta koji je on imao zbog svojih godina, kao i zbog toga što nam je bio komšija i što je pričao s mojim ocem o đubrivu.

„Sagradio sam nešto ovde“, kazao je. „Da li bi volela da vidiš?“

„Malo mi je hladno, gospodine Harvi“, odvrtila sam mu, „a i mama voli da se vratim kući pre mraka.“

„Već je pao mrak, Suzi“, rekao je.

Volela bih da sam tada znala koliko je to čudno. Nisam mu rekla kako se zovem. Valjda sam pomislila kako mu je otac sigurno ispričao neku od posramljujućih anegdota koje je on smatrao tek ljupkim pričama o svojoj deci. Moj tata je bio onaj tip oca koji čuva sliku svog golišavog deteta od tri godine iz kupatila na prizemlju, onog koje koriste gosti. Bogu hvala, imao je takvu sliku moje mlade sestre Lindzi. Ja sam barem bila pošteđena te bruke. Ali, voleo je da priča priču o tome kako sam ja, kada se Lindzi rodila, bila toliko ljubomorna da sam se jednog dana, dok je on telefonirao u drugoj sobi, popela na kauč – mogao je da me vidi s mesta na kom je stajao – i pokušala da popiškim sestru, koja je ležala u kolicima. Osećala sam se poniženo svaki put kada bi ispričao ovo, bilo svešteniku u našoj crkvi, bilo komšinici, gospođi Sted, koja je bila psiholog i čije je mišljenje upravo zbog toga želeo da čuje, ili bilo kome ko bi rekao: „Suzi je prava opasnica!“

„Opasnica!“, rekao bi otac. „Da ti ispričam ja kakva je to opasnica“, i odmah bi započeo priču o Suzi koja se popiškila na Lindzi.

Ali ispostavilo se da nas otac nije ni pomenuo gospodinu Harviju, niti mu je pričao priču o Suzi koja se popiškila na Lindzi.

Gospodin Harvi će kasnije sresti moju majku na ulici i reći će joj sledeće: „Čuo sam za tu užasnu, užasnu tragediju. Kako se beše zvala vaša ćerka?“

„Suzi“, rekla je moja majka, pokušavajući da ne poklekne pod težinom reči, težinom za koju se naivno nadala da će jednog dana možda sama spasti, ne znajući da će samo nastaviti da je opterećuje čitavog života, uvek na neki novi i drugačiji način.

Gospodin Harvi joj je uputio uobičajene reči: „Nadam se da će uhvatiti tog skota. Primite moje saučešće.“

Tada sam već bila u svom raju, sastavljala svoje raskomadane udove i nisam mogla da verujem koliko je drzak. „Taj čovek ne zna za sram“, rekla sam Freni, mom prijemnom savetniku. „Baš tako“, rekla je ona, i tim jednostavnim rečima izrekla suštinu. U mom raju nije bilo mnogo lupetanja.

Gospodin Harvi je rekao da ćemo se zadržati samo par minuta i ja sam krenula za njim malo dublje u polje kukuruza, među stabljike koje nisu bile sasvim polomljene jer niko nije taj deo polja koristio kao prečicu do škole. Kada je moj mali brat Bakli upitao mamu zašto niko iz komšiluka ne jede kukuruz iz polja, odgovorila mu je da taj kukuruz nije jestiv. „Kukuruz je za konje, ne za ljude“, rekla je. „A ne za pse?“, upitao je Bakli. „Ne“, odgovorila je majka. „Ni za dinosauruse?“, pitao je Bakli. I tako u nedogled.

„Napravio sam malo skrovište“, rekao je gospodin Harvi.

Zastao je i okrenuo se ka meni.

„Ne vidim ništa“, kazala sam. Bilo mi je jasno da me gospodin Harvi posmatra na čudan način. Vidala sam takav pogled kod starijih muškaraca još otkada sam izgubila detinje bucmaste obrise, ali obično niko nije gubio glavu za mnom kada bih obukla tamnoplavu jaknu sa kapuljačom i široke žute zvonarice. Naočari su mu bile male i okrugle sa zlatnim okvirom i posmatrao me je preko njih.

„Trebalo bi da budeš obazrivija, Suzi“, rekao je.

Htela sam da se obazrem oko sebe ne bih li našla put da zbrišem odatle, ali nisam. Zašto nisam? Freni je rekla da su ovakva pitanja besmislena: „Nisi i to je to. Nemoj lupati glavu time. Ništa ti ne вреди. Mrtva si i moraš to da prihvatiš.“

„Pogledaj bolje“, rekao je gospodin Harvi, zatim čučnuo i lupnuo rukom zemlju.

„Šta je to?“, upitala sam.

Uši su mi se smrzavale. Nisam htela da nosim šarenu kapu sa kićankom i zvončićima koju mi je mama isplela jednog Božića. Ubacila sam je u džep jakne.

Sećam se da sam mu prišla i zagazila na zemlju blizu njega. Bila je tvrđa čak i od smrznutog tla, koje je prilično tvrdo.

„To je drvo“, rekao je gospodin Harvi. „Tu je da se ulaz ne bi urušio. Sve ostalo je napravljeno od zemlje.“

„Šta je ovo?“, pitala sam. Više mi nije bilo hladno i nisam se ježila od njegovog pogleda. Osećala sam se kao na času prirode: bila sam radoznala.

„Dođi da vidiš.“

Ulaz je bio nezgodan, što je i on sam priznao kada smo se oboje našli u rupi. Ali bila sam zadivljena odžakom koji je osmislio da odvodi dim odatle ako ikada odluči da sagradi unutra peć, toliko zadivljena da mi nije bilo ni na kraj pameti koliko je teško ući u rupu, kao i izaći iz nje. Pored toga, moglo bi se reći da je bekstvo poduhvat u kojem nisam imala nikakvog pravog iskustva. Najgore od čega sam ikada morala da bežim bio je Arti, jedan dečko iz škole koji je izgledao čudno i čiji je otac bio pogrebnik. Voleo je da se pravi da nosi sa sobom špric pun omamljujuće tečnosti. Na sveskama je crtao špriceve iz kojih su curile tamne kapljice.

„Ovo je superiška!“, rekla sam gospodinu Harviju. Mogao je biti i sam zvonar Bogorodičine crkve, onaj o kojem smo čitali na časovima francuskog. Nisam marila. Potpuno sam se promenila. Bila sam kao moj brat Bakli na jednodnevnom izletu do Muzeja prirodnjačke istorije u Njujorku, gde se on zaljubio u ogromne skelete u postavci. Nisam koristila reč *superiška* u javnosti još od nižih razreda osnovne.

„Kao da je oteo slatkiš detetu“, rekla je Freni.

Još uvek mogu da vidim rupu kao da je juče bilo, a i jeste. Nama je život večito juče. Bila je veličine omanje sobe, recimo ostave u našoj kući, u kojoj smo držali čizme i kišne kabanice i gde je mama uspela da uglavi mašine za pranje i sušenje veša, jednu preko druge. Ja sam gotovo mogla da se uspravim unutra, ali gospodin Harvi je morao da se pogne. Napravio je klupu duž sobe tako što je iskopao zemlju. Odmah je seo.

„Pogledaj oko sebe“, rekao je.

Zurila sam zapanjeno u policu, napravljenu na zemljanom zidu iznad njega, na kojoj je držao šibice, nekoliko baterija i baterijsku neonsku lampu što je predstavljala jedino svetlo u sobi i obasjavala je čudnom svetlošću na kojoj neću moći da vidim crte njegovog lica kada kasnije bude legao preko mene.

Na polici su stajali ogledalo, brijač i krema za brijanje. Pomislila sam kako je to čudno. Zašto se ne brije kod kuće? Ali valjda sam mislila da čovek koji ima savršeno dobru kuću na nivoe, pa sagradi podzemnu sobu na manje od kilometar udaljenosti, mora biti malo blesav. Moj otac je lepo umeo da opiše ljude poput njega: „Čovek je osobenjak, to je sve.“

Valjda sam zato i mislila da je gospodin Harvi samo osobenjak, a soba mi se sviđala i bila je topla, osim toga, želela sam i da saznam kako ju je sagradio, po kojem principu i gde je naučio da napravi tako nešto.

Ali, kada je pas Gilbertovih pronašao moj lakat tri dana kasnije i odneo ga kući zajedno sa potkazivačkom ljuskom kukuruza koja je bila prikačena za njega, gospodin Harvi je već bio zatvorio rupu. Ja sam u to vreme bila u stanju prelaska. Nisam stigla da ga vidim kako se preznojava od posla, kako uklanja drveno ojačanje i prikriva sve dokaze i sve delove mog tela, osim tog lakta. Kada sam stekla dovoljno sposobnosti da pogledam šta se dešava na zemlji, najviše od svega brinula me je moja porodica.

Majka je sedela na tvrdoj stolici kraj ulaznih vrata širom otvorenih usta. Lica bleđeg nego što je ikada bilo. Iskolačenih plavih očiju. Otac je bio u neprestanom pokretu. Želeo je da sazna sve pojedinosti i da zajedno sa policajcima prečešlja polje kukuruza. Još uvek zahvaljujem bogu na jednom sitnom detektivu po imenu Len Fenermen. Zadužio je dva policajca da odvedu tatu u grad da im pokaže sva mesta na kojima sam provodila vreme sa prijateljima. Ceo prvi dan policajci su proveli sa tatom u jednom tržnom centru. Niko ništa nije rekao Lindzi, koja je imala trinaest godina i bila dovoljno zrela da shvati, niti Bakliju, kome je bilo četiri i koji, ako ćemo iskreno, ne bi u potpunosti razumeo o čemu se radi.

Gospodin Harvi me je upitao da li bih želela da popijem nešto da se osvežim. Baš tim rečima. Rekla sam da moram krenuti kući.

„Budi pristojna i uzmi jednu 'koka-kolu'“, rekao je. „Siguran sam da bi druga deca prihvatila.“

„Koja druga deca?“

„Sagradio sam ovo za decu iz našeg komšiluka. Mislio sam da može da bude nekakav klub.“

Mislim da čak ni tada nisam poverovala u ove reči. Pomislila sam da laže, ali njegova je laž izazivala sažaljenje. Zamišljala sam ga kao usamljenog čoveka. Čitali smo o muškarcima poput njega na časovima zdravstvenog obrazovanja. O muškarcima koji se nikada nisu ženili i koji svake večeri jedu zamrznutu hranu i toliko se plaše da budu odbijeni da se ne usuđuju čak ni da drže kućne ljubimce. Bilo mi ga je žao.

„Okej“, rekla sam, „uzeću 'koka-kolu'.“

Nije prošlo mnogo kada je rekao: „Zar ti nije toplo, Suzi? Zašto ne bi skinula jaknu?“

Skinula sam je.

Posle toga je rekao: „Veoma si lepa, Suzi.“

„Hvala“, odgovorila sam, iako me je od njega celim telom prožimalo ono što smo moja drugarica Klarisa i ja nazivale žmarcima.

„Imaš li dečka?“

„Ne, gospodine Harvi“, rekla sam. Ispila sam u jednom gutljaju preostalu „koka-kolu“, koje je bilo mnogo, i rekla: „Moram da idem, gospodine Harvi. Ovo mesto je super, ali moram da krenem.“

Ustao je i izveo imitaciju zvonara Bogorodičine crkve pored šest ukopanih stepenika koji su vodili u svet. „Ne znam otkud ti ideja da ćeš otići.“

Pričala sam da ne bih morala da prihvatim ovo saznanje: gospodin Harvi nije nikakav osobenjak. Od njega su me podilazili jeza i žmarci sad kad mi je preprečio put do vrata.

„Gospodine Harvi, zaista moram da stignem kući.“

„Skinu se.“

„Šta?“

„Skinu se“, rekao je gospodin Harvi. „Želim da proverim da li si još uvek nevinna.“

„Jesam, gospodine Harvi“, rekla sam.

„Želim da se uverim. Tvoji će mi roditelji biti zahvalni.“

„Moji roditelji?“

„Oni hoće samo dobre devojčice“, rekao je.

„Gospodine Harvi“, rekla sam, „molim vas, pustite me da idem.“

„Ne ideš ti nikud, Suzi. Sada si moja.“

Fitnes u to doba nije mnogo značio: *aerobik* je bio tek reč. Bilo je poželjno da devojčice budu nežne i samo su muškarače uspevale da se uspenju uz konopac u školi.

Borila sam se svom snagom. Borila sam se koliko god sam mogla da ne dozvolim gospodinu Harviju da me povredi, ali koliko sam god mogla nije bilo dovoljno, nije bilo čak ni blizu dovoljnog, tako da

sam ubrzo ležala na zemlji, u zemlji, a on je ležao na meni i dahtao i znojio se, izgubivši naočare u toku borbe.

Bila sam puna života tada. Mislila sam da je *najgora stvar na svetu* ležati na leđima i trpeti na sebi znojavog muškarca. Biti zarobljen pod zemljom, da niko ne zna gde se nalazim.

Mislila sam o majci.

Mislila sam da mama sigurno proverava sat na šporetu. Šporet je bio nov i mnogo je volela što ima ugrađen sat. „Mogu tačno u minut da odredim koliko će se peći“, rekla je svojoj majci, majci kojoj su šporeti bili poslednja briga na svetu.

Mislila sam da je sigurno zabrinuta – ali verovatno više ljuta nego zabrinuta – zbog toga što kasnim. Kada se tata parkirao u garaži, ona se verovatno užurbala, pripremala mu koktel, suvi šeri, i nameštala ljutiti izraz na lice govoreći: „Znaš te školarce.“ „Možda im je proleće udarilo u glavu.“ „Ebigejl“, sigurno je rekao tata, „kako može proleće da im udari u glavu kad napolju pada sneg?“ Kako joj je ovo objašnjenje propalo, mama je verovatno oterala Baklija u sobu i rekla mu: „Igraj se sa ocem“, dok je ona sama zbrisala u kuhinju i gucnula malo šerija.

Gospodin Harvi je počeo da pritiska usne uz moje. Njegove su bile nabrekle i vlažne i želela sam da vrištim ali bila sam previše uplašena i iscrpljena od borbe. Jednom me je poljubio neko ko mi se dopadao. Zvao se Rej i bio je Indijac. Imao je naglasak i tamnu kožu. Nije trebalo da mi se dopada. Klarisa je nazivala njegove krupne oči sa poluzatvorenim kopcima „čudovišnim“, ali bio je fin i pametan i pomogao mi je da prepisem na testu iz algebre iako se pravio da mi ne pomaže. Poljubio me je kraj mog ormarića dan pre nego što smo predali slike za godišnjak. Kada je godišnjak izašao pred kraj leta, videla sam da je ispod svoje slike na uobičajeno pitanje „Kome pripada tvoje srce?“ odgovorio sa „Suzi Salmon“. Pretpostavljam da je nešto nameravao da uradi. Sećam se da su mu usne bile ispucale.

„Nemojte, gospodine Harvi“, uspela sam da izustim i ponavljala sam sve vreme tu jednu reč. *Nemojte*. A ponovila sam i *molim vas* više puta. Freni mi je rekla da skoro svi govore „molim te“ pred smrt.

„Želim te, Suzi“, rekao je.

„Molim vas“, rekla sam. „Nemojte“, rekla sam. Nekoliko puta sam izgovorila ove reči i zajedno. „Molim vas nemojte“ ili „Nemojte molim vas“. Imala sam osećaj kao da uporno pokušavam da otvorim vrata ključem koji nije u redu ili kao da vičem „Uhvatila sam, uhvatila, uhvatila“ dok lopta za golf proleće iznad moje glave pravo u tribine.

„Molim vas nemojte.“

Ali on se umorio od mojih molbi. Zavukao je ruku u džep moje jakne i izvukao kapu koju mi je majka napravila, zamotao je u loptu i nabio mi je u usta. Jedini zvuk koji sam posle toga uspevala da izustim bila je slabašna zvonjava zvončića.

Dok me je ljubio vlažnim usnama po licu i vratu i počeo da gura ruke ispod moje košulje, ja sam jecala. Počela sam da napuštam svoje telo; počela sam da se nastanjujem u vazduhu i tišini. Jecala sam i borila se da ne bih osećala ništa. Pocepao mi je pantalone jer nije uspeo da pronade nevidljivi rajsferšlus koji je mama vešto ušila sa strane.

„Velike bele gaćice“, rekao je.

Osećala sam se ogromno i naduto. Osećala sam se kao more u kojem je on stajao i pišao i srao. Osećala sam kako se krajnje tačke mog tela preklapaju i rastavljaju kao konac u igri svračije noge, koju sam igrala sa Lindzi samo da je usrećim. Počeo je da se izivljava nada mnom.

„Suzi! Suzi!“, čula sam kako me zove majka. „Večera je spremna.“

Bio je u meni. Stenjao je.

„Imamo boraniju i jagnjetinu za večeru.“

Bila sam avan, on je bio tučak.

„Tvoj brat je nacrtao nešto novo prstima, a ja sam napravila kolač sa rendanim jabukama.“

Gospodin Harvi me je naterao da ležim mirno ispod njega i slušam otkucaje njegovog srca i otkucaje moga. Da slušam kako moje preskače poput zeca i kako njegovo udara poput čekića po tkanini. Ležali smo tako spojenih tela i, dok sam drhtala, došla sam do moćne

spoznaje. Uradio mi je ovo i preživela sam. To je sve. Još uvek dišem. Čujem njegovo srce. Osećam njegov dah. Tamna zemlja koja nas je okruživala mirisala je na ono što je i bila, vlažna prljavština u kojoj su živeli crvi i životinje. Mogla sam satima da vrištim.

Znala sam da će me ubiti. Tada nisam shvatala da sam samo životinjica koja već umire.

„Zašto ne ustaneš?“, rekao je gospodin Harvi dok se okretao na stranu i zatim me opkoračio.

Glas mu je bio nežan i ohrabrujuć, kao glas ljubavnika kasno ujutru. Bio je to predlog, ne naređenje.

Nisam mogla da se pomerim. Nisam mogla da ustanem.

Kako se nisam htela pomeriti – da li je samo to bio razlog, to što nisam htela da prihvatim njegov predlog – povio se u stranu i napipao iznad glave ispupčenje na kojem su stajali njegov brijač i krema za brijanje. Dohvatio je nož. Smešio mi se, ogoljen i zaobljen kao osmeh.

Izvadio mi je kapu iz usta.

„Reci mi da me voliš“, rekao je.

Nežno sam mu rekla.

Kraj je ipak došao.

Alis Sebold
Divne kosti

Izdavač:
Čarobna knjiga

Za izdavača:
Borislav Pantić

Plasman:
021/439697

Lektura i korektura:
Sonja Pejović

Prelom i priprema za štampu:
Dragan Bibin

Štampa:
Rubikon, Beograd

Tiraž:
1000

CIP - Katalogizacija u publikaciji Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.111(73)-31

SEBOLD, Alis, 1963-

Divne kosti / Alis Sebold; prevod: Tijana Parezanović. - Beograd: Čarobna knjiga, 2010
(Beograd:Rubikon). - 303 str.; 21 cm. - (Biblioteka Avantura reči)

Prevod dela: The Lovely Bones / Alice Sebold. - Tiraž 1000.

ISBN 978-86-7702-108-5

COBISS.SR-ID 172814348

Prezivala sam se Salmon, kao riba; ime mi je bilo Suzi. Imala sam četrnaest godina kada sam ubijena, šestog decembra 1973.

Ovako počinje priča Suzi Salmon, koja se privikava na svoj novi dom u raju, mestu koje nije ni nalik onome što je očekivala, odakle nastavlja da posmatra kako se život na zemlji nastavlja bez nje – njeni prijatelji razmenjuju glasine o njenom nestanku, njen ubica pokušava da sakrije tragove, njena bolom ophrvana porodica se raspada.

I pored neopisive tragedije i gubitka o kojima govore, *Divne kosti* su čudesna priča ispunjena nadom, humorom, neizvesnošću, čak i radošću.

Prema romanu *Divne kosti* snimljen je istoimeni film u režiji Pitera Džeksona, reditelja trilogije *Gospodar prstenova*.

„Seboldova je stvorila potpuno zaokruženo delo puno tananog bola; roman koji će čitaoci veoma teško zaboraviti, čak i dugo nakon što okrenu poslednju stranu.“

– Pola L. Vuds, *Los Angeles Times*

„Promišljeno i hrabro, originalno i duboko, *Divne kosti* pretvaraju najbolju moguću temu u čisto zlato.“

– Karen Džoj Fauler

„Istinski originalno delo koje prevazilazi granice...“

– *Houston Chronicle*

DREAMWORKS PICTURES IN ASSOCIATION WITH FILM4 PRESENT A WINGNUT FILMS PRODUCTION
MARK WAHLBERG RACHEL WEISZ SUSAN SARANDON "THE LOVELY BONES" STANLEY TUCCI
MICHAEL IMPERIOLI SAORSE RONAN BRIAN ENO PHILIPPA BOYENS NANCY STEINER
JABEZ OLSSEN NAOMI SHOHAN ANDREW LESNIE, ACS, ASC
DIRECTED BY STEVEN SPIELBERG TESSA ROSS KEN KAMINS JAMES WILSON
PRODUCED BY CAROLYNNE CUNNINGHAM FRAN WALSH PETER JACKSON AIMEE PEYRONNET
BASED UPON THE NOVEL BY ALICE SEBOLD SCREENPLAY BY FRAN WALSH & PHILIPPA BOYENS & PETER JACKSON

    U BIOSKOPIMA
TaramountFilm.com LovelyBones.com

Čarobna knjiga
www.carobnaknjiga.com

